

GABRIELLA
SANTOS DE LIMA

Nekonečné
NEBE

SVĚT MEZI
TVÝMI SLOVY

ROMÁN

Nekonečné
NEBE

© 2021 Piper Verlag GmbH, München/Berlin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Frolíková, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3463-4 (pdf)

GABRIELLA SANTOS DE LIMA

Nekonečné
NEBE

přeložila Lucie Frolíková

J, žralokovi, mezerám.

Jsem nikdo!
Kdo jsi ty?
Tak ty jsi nikdo též?

EMILY DICKINSONOVÁ
(ČESKÝ PŘEKLAD EVA KLIMENTOVÁ)

Playlist

How Big, How Blue, How Beautiful (Florence + The Machine)

Pyro (Kings of Leon)

Marinade (Dope Lemon)

Delilah (Florence + The Machine)

There Goes The Fear (Doves)

Chapel Song (Augustines)

7 (Catfish and the Bottlemen)

Seaside (The Kooks)

I Want You (Kings of Leon)

Please, Please, Please, Let Me Get What I Want (The Smiths)

Tethered, Wrapped Around (Dekker)

Ribs (Lorde)

The Night Has Opened My Eyes (The Smiths)

505 (Arctic Monkeys)

I Bet You Look Good On The Dancefloor (Tamino (cover))

Pink Rabbits (The National)

Champagne Supernova (Oasis)

My Cell (The Lumineers)

Take Care (Beach House)

Closing Time (Semisonic)

Eternal Summer (The Strokes)

Barcelona (George Ezra)

Suburban Smell (The Districts)

Cadaver Love Song (Icarus Himself)

Heartbeats (José Gonzáles)

Glasgow (Catfish and the Bottlemen)

Holy Smoke (Palace)

Queen Of Peace (Florence + The Machine)

Robbers (The 1975)

It's called: Freefall (Rainbow Kitten Surprise)

This Modern Love (Bloc Party)

Podmořské slunce

Byl to ten podivný rok, kdy se Richardsovi odvedle odstěhovali, máma potkala věštkyni vlastní důvěřivosti a já okolnímu světu vyhlásila válku. Celé to spustila jedna sobota. Venku voněl teplý květnový večer, sám o sobě dokonalý a nekonečný, z telefonu zněli Kings of Leon a Penn mi vyprávěl o žraloku grónském.

„Může se pravděpodobně dožít až pěti set let. Představ si to!“ sděloval nadšeně, takovým tím fascinovaným hlasem kluka, kterému je ještě po několik následujících desetiletí definitivnost zástavy srdečního rytmu úplně lhostejná. Penn měl totiž budoucnost. A cíle. Obrovské, chladné cíle v rámci studia na Polárním výzkumném institutu R. F. Scotta a následné kariéry arktického vědce. O dva dny později se mi poprvé zdálo o temném podmořském světě se světélkujícími kraby, chobotnicemi a gigantickým žralokem grónským. Zdálo se mi, že se mi zdá o Pennovi. Mém nejlepšímu kamarádovi, který mi vysvětlil, že tenhle druh vyrostे každý rok jen o jeden centimetr. Vznášeli jsme se v hlubině jako potápěči a na sobě jsme měli neoprenová trička s nápisy našich oblíbených kapel. Odkudsi zněla písnička *This Modern Love* a moře se pohupovalo do rytmu.

„Už tě někdy spálilo půlnoční slunce?“ ptal se mě.

Delilah

PRISTANINACAS

Ryderovy kroky jemně vrzaly, zatímco si do palce u ruky vehementně tiskl nehet ukazováčku. Byl to takový jeho osobní tik, manická připomínka ticha a zároveň nejlepší žurnalistický trik, který ovládal. Tajemství a myšlenky totiž vyplouvaly na povrch ve chvílích, kdy dlouho mlčel. Aspoň tomu nasvědčovala jeho dosavadní novinářská zkušenost. Jenže právě teď tu Ryder nebyl jako reportér a já nebyla v roli zpovídáné osoby. Ticho nebylo v tuhle chvíli k odhalení úderného titulku potřeba.

Když jsme se při snídani smáli nebo se ještě před pár měsíci ruku v ruce procházeli po parku královny Viktorie, ve vzduchu se vznášela pravda. Drala se mezi naše těla, když jsme se milovali. On nejraději za mnou, protože tak se mohl co nejtěsněji přitisknout k mému týlu, tam, kde existovala jen kůže, konečky vlasů a divoký tep. Můj obličej co nejvíc schovaný, jako bych snad měla oči Medúzy, kterým je třeba se za každou cenu vyhnout.

„Takže to chceš skončit,“ zašeptala jsem.

Posadil se naproti mně a sepnul dlaně. Diplomatický trojúhelník. Poslední ubohý pokus o objektivitu.

„No tak, Lilo. To přece není žádný překvapení. Pamatuješ na ten čtvrtek před mým odletem? Byli jsme v *Dishoomu* na jídle. Objednala sis to, co vždycky, já taky a pak jsme si povídali

o Collanově semináři. O tom, kde mluvil o fake news a přitom za posledních osm měsíců vůbec nezaktualizoval seznam literatury. Zmínil jsem ten rozhovor mezi ním a Wyattem, vzpomínáš si? Smála ses jako vždycky, ale...“

„Ale co?“

„Ale znělo to prostě nějak jinak.“

Povytáhla jsem obočí. Na jazyku mi ležela těžká a ošklivá slova. *Kecy. Jdi do hajzlu. Kvůli tobě jsem před dvěma dny nastoupila do letadla do Nové Anglie, abych tě na tvoje narozeniny překvapila. A teď tu sedím naproti tobě. V Bostonu, během tvojí stáže. S pachutí tvýho spermatu v puse. Protože jsi mi ho tam ještě před chvílí strčil. A v následujícím okamžiku to mezi námi úplně klidně ukončíš, a to proto, že můj smích byl sice jako vždycky, ale prostě „nějak jinej“? Jdi. Do. Hajzlu. Rydere.*

„Můj odjezd do Bostonu to dost vyjasnil. To mezi námi, myslím.“

Místo odpovědi jsem se podívala na sebe. Měla jsem jen kalhotky a jedno z jeho obyčejných triček. Otevřela jsem pusku, ale Ryder byl rychlejší.

„Otázka za otázku?“

Otázka za otázku, směšná nabídka smíru v jeho světě, v němž nikdy nelze směnit příběh za příběh. Nikdy. Naprostý úlet, protočení panenek na entou. Přesto to bylo to jediné, co mi zbývalo.

„T-ty jsi předtím říkal, že už to takhle mezi námi trvá dlouho. Co jsi myslel tím *takhle*?“

Sklopil pohled. Což bylo jako políček do tváře.

„Netečnost,“ zašeptal.

„N-netečnost?“

„Jo, netečnost, sakra! Stýskalo se ti v těch posledních třech měsících po mně vůbec? Myslím doopravdy stýskalo, jako se zamilovaný holce stýská po jejím klukovi?“

Dlouho jsem se na něj jen tak dívala. Krátce zastřižené vlasy, pod okem malé mateřské znaménko ve tvaru srdíčka, tričko s roztrepenými rukávy. Mezi námi stály na odpovídajících podšálcích kouřící hrníčky, vedle nich ležely v mističkách vymačkané sáčky s čajem. Když Ryder vařil vajíčka nebo louhoval bylinkový čaj, nastavoval přesnou minutáž. I v jeho člancích mělo všechno své místo, každá věta, každé písmenko, jako by pokaždé dokázal najít tu nejdokonalejší kombinaci.

Chtěla jsem něco říct, slova, otázky, hlásky, ale nedostala jsem ze sebe vůbec nic. Přesto nám pravda krvácela z pórů. Najednou se mi zdálo všechno příliš těsné. Tenhle pronajatý byt, moje tělo, celý svět. Nejradši bych se zvedla, opustila tenhle byt, rozeběhla se a jako o závod utíkala pryč. Běžela bych v pravé poledne skrz Boston, přes Public Garden, jen tak, bez cíle, kolem prskajících veverek, ulic plnou obchodů a přes přístav. Běžela bych až do Londýna, kde bych si vlezla do máminy vany, protože tam, pod bzučícím větrákem, jsem se cítila nejoprávdověji. Vstala jsem.

„Sbalím si věci.“

Házela jsem oblečení do otevřeného kufru. Trička, spodní prádlo, sportovní podprsenku. V Londýně jsem balila na týden, teď jsem zapínala zip po třech dnech.

„Počkej, Lilo, zpomal. Nemusíš přece hned odejít. Proč...“

Ryder stál ve dveřích a mluvil na mě, ale já ho neposlouchala. Musela jsem pryč, daleko, daleko odsud. Než jsem postavila kufr na kolečka, objednala jsem si přes apku uber.

„Nemůžeš přece jen tak odejít! Vždyť ani nevíš, kdy letí nějaký letadlo!“

„Už skoro čtyři roky jsem letuška u LondAir. Z Bostonu lítáme několikrát denně. V osm čtyřicet, čtrnáct padesát pět a dvacet dva patnáct. Samozřejmě že vím, kdy letí letadlo.“

„I tak...“

I tak co? Sdělil mi, že náš vztah je netečný. Stáž, dlouhá vzdálenost, týdny plné frází v telefonních chatech to prý vyjasnily. Nač tedy váhat?

„Otázka za otázku.“ Najednou mluvil nekonečně potichu. „Mohla jsi mi položit jakoukoliv. Jestli tě ještě miluju. Jestli se mi po tobě stýskalo. Proč už si několik týdnů myslím, že bychom to měli ukončit, ale říkám to až teď. Místo toho ses mě zeptala, co myslím tím *takhle*. Možná by ses měla zamyslet, co to vypovídá o tobě a o tvých pocitech ke mně.“

Začaly se mi chvět nosní dírky. Chtělo se mi na něj zařvat, že jsme ještě před chvilkou leželi v posteli a on sténal moje jméno. Neustále. Dokolečka. *Panebože, Lilo, nepřestávej. Lilo, co to se mnou děláš? Proč je to jen s tebou tak dobrý, Lilo? Že jsem v Bostonu už dva dny. Že s tím svým proslovem měl vyrukovat mnohem dřív. Místo toho jsme si s jeho redakčními kolegy z Boston Globe vesele připíjeli a tvářili se, že jsme šťastní.*

Znovu jako první promluvil on.

„Zpropadenej arktickéj ledovej svět, co?“

Do těla se mi skrz oblečení zabořily hroty minusových teplot, pět nemilosrdných kousanců. Na místě jsem se proměnila v ledovec. Mráz mi postupoval od prstů u nohou přes nohy a třísla až k srdci.

„C-cos to řekl?“

„Slyšelas mě. Někdy ze spaní šeptáš jeho jméno.“ Pokrčil rameny, naprosto lhostejně, jako by to byla vhodná reakce. „Jestli o tom ještě nevíš.“

„N-netuším, o čem to mluvíš.“

„To myslíš vážně?“

Ryder polkl. Sledovala jsem, jak se mu pohnul ohryzek. Vtom mi zavibroval telefon. Carlo Santos, černá honda, espézetka končící číslem 23. Uber už čekal.

„To je fuk, Rydere,“ řekla jsem a vykročila s kufrem na kolečkách z bytu.

Jako bych jeho slova přeslechla, zaznamenala je a zase zapoměla. Zapoměla. Jako by to snad šlo. Jako bych nevěděla, jaké to je, nosit na kůži neviditelný sled písmen, v životní velikosti, vypálený do tváře, po celý zbytek života.

Cestou uberem jsem pozorovala dopravní mumraj. Když auto hladce projíždělo křižovatky, dýchalo se mi lépe. Když jsme stáli na červené, přemýšlela jsem, jestli mám napsat svým kámoškám. Ale většinou jsme se zase rychle rozjeli, takže myšlenka i chodci zůstali vzápětí za námi.

Pak se ale ozvaly ty akordy a já se místo z okýnka zadívala na rádio, odkud se ohlásil moderátor. Byla sobota, dvacátého února, krátce po jedné hodině odpoledne. Den, kdy se se mnou rozešel přítel, kterého jsem nikdy nechtěla. V rádiu právě hráli *Pyro*.

„Jste fanyнка Kings of Leon, že jo?“ zeptal se pobaveně řidič a zvýšil hlasitost.

All the black inside me is slowly seeping from the bone. Everything I cherish is slowly dying or it's gone.

Podívala jsem se na své ruce a vzpomněla si na Pennovo nalepovací tetování. Vysoký plamínek uprostřed dvou menších, na vnitřní straně malíčku, tak strašně dávno. Na stejném prstu, kterým držel telefon při psaní své poslední zprávy. Té, kterou jsem nikdy neobdržela. Tři tečky na displeji, které náhle zmizely. Tečky po deštových kapkách na mých džínách, když jsem se tehdy večer zvedla. Plachý pohled, smutné ticho, oči jako dvě velké kulaté tečky v Pennově obličejí. Vždycky všechno kulaté, plné kruhy, symboly nekonečna.

Přesto konečná znamení.

„Madam.“ Řidič se ke mně otočil. „Mezinárodní letiště Logan. Jsme na místě. Chcete pomoci se zavazadlem?“

Skrz přední sklo jsem viděla fasádu letiště, barevné kufry a loučící se lidi. O několik parkovacích míst před námi se nějaká žena tiskla k nějakému muži. Měl na sobě koženou bundu, ošuntělou, sedřenou a popraskanou. Jako by se do ní už otiskly tisíce prstů. Zhluboka jsem se nadechla a odvrátila pohled.

„Díky, není třeba.“

O patnáct minut později už mi pod kůží pulzoval uklidňující letištní zmatek. Mám ráda tu mezinárodní hektiku, různobarevnost cestovních pasů, bzucení zavazadlových pásů a ostré světlo informačních tabulí, na nichž těsně pod sebou stojí třeba Bombaj, Mnichov a Miami. Letiště jsou opravdová místa s opravdovými lidmi. Začátek, konec, prostředek. Dokážou vzbudit strach, jsou živoucí a opravdová. Letiště jsou to, co jsme my dva s Ryderem nikdy nebyli.

Když mi cestovní aplikace zaměstnanců aerolinek oznámila, že k mému letu je přihlášeno osm cestujících navíc, v duchu jsem ten falešný svět s falešnými lidmi proklínala. Ten pravý falešný svět samozřejmě.

KAPITOLA 2

Jonah

TERAKOTOVÁ

Když jsem se poprvé bavil s Delilou Dellariovou, nemluvili jsme spolu.

Všechno to začalo Bachovou Třetí symfonií. V uších mi hlasitě duněly basy, zatímco jsem si zapaloval druhé cigáro. Klasická hudba a cigára. Kdybych byl město, právě by v něm vyhlašovali poplach. Vřískající sirény, ostrá varovná světla, všudypřítomná panika. Ale byl jsem jen člověk, postávající jako jediný v kuřáckém koutku bostonského letiště.

Kromě toho jsem pátral po někom v barvě. Nejlíp v modré. V námořnické modré, královské modré, norské modré, to bylo fuk. Hlavně v modré, pro uklidnění.

Jenže všichni kolemjdoucí byli bez barvy.

V levé kapse kalhot mi navíc bez ustání vibroval telefon. Cami, kluci, Gus. Vzpomněl jsem si na mámu, která se mnou od včerejška nepromluvila. Dal jsem si tak silnýho šluka, až jsem se z toho hlasitě rozkašlal. Kdosi mi nečekaně poklepal na rameno a já si stáhl levé sluchátko.

„Máš oheň?“

Přede mnou stál týpek v kapuci, různobarevných martenskách, tak nanejvýš devatenáct let.

„Jasně.“

Típl jsem cigáro, zašmátral v bundě a spolu se zapalovačem mu podal i krabičku marlborek. Pak jsem ze země zvedl batoh. Překvapeně se na mě podíval.

„Já jsem nekuřák,“ vysvětlil jsem.

„Zniš jako můj táta. *Kouřím, ale jsem nekuřák.*“

Zapálil si jednu z mých cigaret, zatímco mu těsně nad hlavou pod pětačtyřicetistupňovým úhlem stoupalo letadlo. Když ze zapalovače vyšlehl plamínek, v obličeji se mu objevila barva. Terakotová. Jen tak. Teplá oranžovohnědá. Hladká, jednoduchá a lehce nepřijemná, kdybyste do ní začali škrábat nehty. Obličej mu zmizel v kouři a já si nasadil zpátky levé sluchátko.

„Proč se tak pitomě křeníš?“ zeptal se. „Řekl jsem snad něco legračního nebo...“

Vykročil jsem a vůbec se neohlédl, ačkoliv jsem chtěl. Zpátky. Tak všeobecně. Chtěl jsem zpátky do Allanova auta a zpátky k mámině jídelnímu stolu ještě předtím, než jsem řekl to, co jsem řekl. Ale svých slov jsem nelitoval, protože jsem řekl pravdu a realističtější pohled v našem případě rozhodně nebyl na škodu. Ze všeho nejvíc jsem chtěl tak o jeden, dva, tři, čtyři, čtyřiaadvacet let zpátky. Chtěl jsem znova úplně první okamžik na tomhle světě. Chtěl jsem si ho uchovat a zanořit se do něj, s Bachovým preludiem C dur v pozadí. Právě teď bych potřeboval nějakou měkkou barvu. Možná světlou melounově žlutozelenou nebo blankytně modrou, těch bych se mohl chytit. Moje boty se bezcílně šouraly po letištní podlaze a já v odrazu skla zahlédl svou vlastní tvář. Bohužel jsem nebyl melounově žlutozelený ani blankytně modrý. Vážně škoda. Byl jsem Jonah, už celé týdny tak zatraceně bledý. Kolem hlavy jsem měl jen lehký nádech holubí šedi. Jako bych to vůbec nebyl já, ale vlastně pořád jo.

Znovu mi zavibroval telefon. Tentokrát se na displeji objevilo ségrino jméno a jméno mého nevlastního táty současně. Jako by

se snad na těch slovech domluvili. Přitom mi je Cami ještě před chvílí při našem posledním objetí šeptala do ucha. Asi tak stokrát, zatímco kolem nás troubily projíždějící taxíky.

Allan: Opravdu ti do toho nechci nijak mluvit, Jonahu. Ale jsi si vážně na sto procent jistý? Máš v Londýně ještě dost času si to rozmyslet.

Cami: Seš si opravdu, opravdu, opravdu jistý?

Místo odpovědi jsem natákal e-mail, který jsem měl poslat už dávno. Konec nedotažených konců.

*Vážený pane Morane,
velice vám děkuji za vaši pracovní nabídku. Bohužel ji nemohu
přijmout, z osobních důvodů jsem se rozhodl zůstat v Londýně.
S pozdravem
Jonah Lowell*

Zamířil jsem k přepážce LondAiru, kde jsem čekal snad celou věčnost. Podobně jako před bezpečnostní a posléze pasovou kontrolou. Pořád ještě jsem měl zrychlený tep, ale hledání barev mezi lidmi už jsem vzdal. Místo toho jsem se soustředil jen na Bacha. Orchester právě dospěl k *scherzo*, třetí větě symfonie. Lehká melodie, v níž radostné tóny hladce přecházejí jeden do druhého. V hlavě jsem si představil klaviaturu a sledoval sám sebe, jak hraju. Správný prstoklad a úhoz, v duchu jsem naprosto bezchybně doprovázel Glenna Goulda. Což mi nijak zvlášť nepomohlo. Protože když jsem v prostoru brány zaregistroval bar, už jsem to nevydržel. Všechno ve mně bylo těsný a hranatý, vůbec nic nebylo hladký.

Nebyl jsem sice kuřák, ale zatoužil jsem po svých cigárech, co jsem přenechal tomu terakotovému týpkovi.

Nejsem žádnéj posera, ale v příštích sedmi hodinách na sto procent umřu.

Jsem sice fanatický fanoušek Bacha, nicméně momentálně si nedokážu užít ani svoje nejoblíbenější Preludium C dur.

Zatímco basy doznávaly, zamířil jsem k ceduli *Beer Works*. Tlumená hlášení, letištní hektika, klapot podpatků v kombinaci s drncáním zavazadlových koleček, to všechno tvořilo dokonalou disharmonii. Při pohledu na procházející zamilovaný pár jsem suše polkl. Zrychlil jsem své poslední kroky k baru a objednal si skleničku červeného. Záruka rychlého usnutí. Posadil jsem se na rezavou stoličku u barového pultu a snažil se nepátrat v lokále po zvědavých pohledech. „NEMŮŽU UVĚŘIT, ŽES TO UDĚLAL, LOWELLE!“ Důsledek toho, že jsem v těle necítil ani alkohol, ani londýnský zmatek. Naproti mně se blýskaly seřazené flašky tvrdého alkoholu, na obrazovce běžel nějaký fotbalový zápas. Tmavě modří proti limetkově zeleným, zrovna teď zpomalený záběr jakéhosi střetnutí. Během několika vteřin přede mnou přistála sklenice. Zamumlal jsem „díky“ a zvedl ji k ústům, když vtom jsem se zarazil. Odkudsi se ozývala sotva slyšitelná jazzová melodie. Povytáhl jsem obočí a stočil pohled doleva.

A tam seděla.

Od hlavy k patě oblečená v černé. V ruce prázdnou skleničku, na prstech ostře vystupující kloubky. Ta v tu chvíli ještě cizí žena – Delilah, jak mi později prozradila. Tmavé vlasy po ramena, průhledně bledá pleť. V tomhle rádoby útulném letištním baru vypadala jako jakýkoliv jiný host, snažící se uniknout zmatku u odletové brány, pohroužený do vlastních myšlenek. Zároveň ale vypadala i jinak. Připomínala mi hlasitý remix v tanečním klubu kolem páté ráno, těsně před odchodem domů, když zůstanete na taneční ploše úplně sami, jako neúnavný zombie. Hlasitá hudba, záře stroboskopů. Dokonce i barman si nemohl pomoci a neustále

k ní stácel pohled. Usrkával jsem víno a přemýšlel, jakou má ta holka asi barvu. A pak, pak jsem přestal přemýšlet a vytáhl z bundy tužku. Jako vždycky, úplně bezděčně, prostě jen tak. Moje hlava a já, tenhle rok nám to spolu moc neklapalo. Jenže to byl bohužel můj osud, na tom nešlo nic změnit, tvrdila to dokonce i Camina kartářka. „Tenhle rok pro něj bude velmi bolestivý.“ Haha, na to bych vážně se svojí biografií nepřišel.

Načmáral jsem na ubrousek pár slov a posunul ho po barovém pultu. Ještě než k ní doputoval, zvedla pohled. Ani se nenamáhala vyndat si z uší sluchátka. Přimhouřené oči, smutný pohled. Co na ní ostře vystupovalo, byla barva jejích očí. Půlnoční modř, prázdnota.

Pohled na ni bolel.

Při téhle myšlence jsem se ušklíbl, protože nedávala smysl. Odkdy pohled na cizího člověka bolí? Možná byla nakonec spíš fanynkou Morriseyho, drsná a akustická, jako hardrocková verze *I know It's Over*.

Očima krátce přelétla slova na ubrousku a pak se na mě zadívala. Prohlédla si můj účes, čelo, uši, tváře, nos, pusku, krk. Překvapivě nejdéle spočinula na límečku kožené bundy. Pak sáhla po propisce. V nose mě zašimrala její vůně. Bylinkový pánský sprchový gel a džin. Zajímavé? Vůbec nechápu proč, ale tyhle dvě tři čtyři vteřiny jsem si naprosto přesně zapamatoval. Jako bych to už tenkrát věděl. Zapamatoval jsem si úplně všechno, sakra, všechno, všecičko. Jak se jí ve vlasech odráželo tlumené světlo. Eleganci, s jakou se zničehonic zvedla. Letmý náznak mrknutí, než za zvuku klapajících podpatků zmizela. Díval jsem se za ní, dokud to šlo. A pak ještě o chvilku dýl. Teprve potom jsem se podíval na ubrousek.

All the black inside me is slowly seeping from the bone, hm?

*Everything I cherish is slowly dying or it's gone, jo. Mimochodem –
v levém koutku ti zaschlo trochu vína.*

Otřel jsem si pusu a pak vytáhl telefon. Při třetím zazvonění to Gus zvedl.

„Páni, máš vůbec poněťí, kolikrát jsem ti volal? Kámo! Proč ses neozval dřív? Já –“

„At mi to nikdy neodpustí, co?“

KAPITOLA 3

Delilah

#LETISTNIVLNY

Kolem bylo slyšet kroky, hlasy, splachovadla. V uších mi pískalo. Uvnitř mě cosi umřelo. Seděla jsem na podlaze záchodové kabinky, v telefonu na facetimu Livy. Svírala jsem mobil tak pevně, až mě bolely prsty. Ale bylo mi to fuk. Bylo mi fuk, že podlaha pod mnou je špinavá, a bylo mi fuk, že tu sedím už přes dvacet minut. Bylo mi fuk, že někdo se kvůli mně možná počurá, a bylo mi fuk, že voním po Ryderově sprchovém gelu. Bylo mi fuk, že mi zemřel kousek srdce, i když jsem nechtěla. Bylo. Mi. To. Fuk.

„Fajn, to by stačilo.“ Livy odložila konvičku na zalévání, sebrala ze stolu telefon a posadila se na postel. „Nechápu, proč se potřebuješ dívat, jak ti zalívám kytky. To je k ničemu. Měly bychom si promluvit o Ryderovi.“

„Nemám čas. Za půl hodiny letí letadlo, na který jsem se snad dostala. Na rozhovor o Ryderovi potřebujeme nejmíň celou noc. A June. A víno. Nejradši ty moje oblíbený bublinky z Tesca.“

Poté co jsem zaplatila letenku, mi díkybohu odbavili zavazadlo. Jako zaměstnankyně aerolinek jsem si mohla pořídit letenku za zlomek běžné ceny. Půl hodiny před odletem, úplně spontánně a bez jakýchkoliv podmínek. Jediný háček byl: mohla jsem letět, pouze když bylo volné místo. U každé brány tedy čekal někdo, kdo doufal, že některý z pasažérů nestihne odlet. Dneska jsem

ten někdo byla já. Tahle nejistota se mi vlastně líbila – přihlížet nástupu pasažérů a v hlavě sprádat alternativní plány. Zůstat na noc v Madridu nebo přestoupit ve Varšavě.

Ale dneska jsem toužila dostat se co nejrychleji domů.

S oceánem mezi námi jsem sledovala, jak rozpixelovaná Livy kroutí hlavou. Když jsem jí řekla, že o tom nechci mluvit, nemluvily jsme o tom. Olivia Louise Greenová byla matematicka a nelítostná myslitelka. Když promluvila, říkala pravdu, přestože někdy bolela. Ve většině případů mě ale prostě jen objala a zašeptala mi do ucha: „To bude dobrý, Lilo.“ A já jí věřila.

„Můžeš si vybrat poslední kytku, kterou zaliju.“

„Přesně proto jsi ta nejlepší náhradní kytková máma.“ Zahýbala jsem obočím. „Protože mi vždycky pár kousků, o které se můžu postarat, necháš.“

„Nesmysl. June to prostě se vším přehání.“

Pokřčila jsem rameny a zadívala se na okenní parapet ve svém pokoji. Na každém centimetru stál nějaký květináč. Miluju živou zeleň. Zalévání kalatey, omývání monstery, vlhkou zem v prstech, když klíčí nový list. Jako by se mi podařilo něco hezkého.

„Malmö se zdá lehce povadlé. Trošku se mu začínají kroutit listy.“

„Ty jsi fakt jedinej člověk na světě, co pojmenuje tropickou květinu po švédském městě.“

Livy protočila panenky a pak se obrazovka lehce zachvěla, protože překloupila pohled kamery.

„Díky,“ zašeptala jsem o dvě minuty později.

„Není zač. Možná se přece jen o ten tvůj zelenej chaos starám trošku ráda.“ Usmála se svým typickým Livy úsměvem. Lehce pokriveným, na úsměv až téměř slabým. „Ale vážně jen trošičku.“

Zazubila jsem se na ni, taky poněkud chabě, a slíbila jí, že během letu napíšu, jakmile budu něco vědět. Ještě než jsem telefon

zastrčila do kapsy, vyfotila jsem kachličky na stěně a zveřejnila je na svém insta-story. Jako podkres jsem vybrala *Pyro* a k fotce jsem dopsala úplně nepatrným, sotva viditelným písmem:

Možná jsou letištní haly svědky těch nejopravdovějších polibků, ale možná se taky dá na záchodcích u letištní brány tím nejopravdovějším způsobem utonout, aniž by se člověk vůbec topil. #letistnivlny

O deset minut později jsem dorazila k bráně E10, kde se na mě už z dálky usmívala dáma v uniformě. Byla to ta, která mě odbavovala.

„Slečno Dellariová!“ volala. „Mám dobrou zprávu!“

Kdybych ho koutkem oka nezaregistrovala, ulehčeně bych si vydechla. Seděl o pár řad dál a tentokrát měl sluchátka na uších on. Intenzivní dunivé basy připomínající motor ferrari. Ten kluk z baru se zbytkem červeného vína na rtech, co na ubrousek načmáral moji nejoblíbenější část písničky *Pyro*. Špinavě blondaté vlasy, bouřkově modré oči, ošoupaná kožená bunda. Jeho obličej byl spíš zajímavý než hezký, s nebezpečně ostrými rysy, nad kterými si lze rozlámat hlavu. Na krku měl navíc téměř vybledlý cucflek. Fialový, tvarem připomínající Aljašku, široký, s vlnitými okraji, ve spodní části vybíhající v malé ostrůvky. Trochu jako štíří ocas. Bylo mi děsně nepříjemné, jak se na mě v baru díval. Šedě, smutně, pronikavě. Jako by bylo úplně normální pozorovat cizí lidi takhle pronikavým pohledem, protože takoví jako on jsou si toho přece plně vědomi. Já podobné týpky moc dobře znám. Ležérní cool pohodáři, co jsou sebevědomí natolik, že klidně na cár ubrousku načmárají slova mojí nejoblíbenější písničky. Normálně by mi to bylo úplně fuk. Jiný den, třeba včera, bych se s ním klidně začala bavit o Kings of Leon a pak mu podprahově, ale důrazně naznačila, že mám přítele.

Jenže já už žádného přítele nemám.

Když se na mě usmál, zvolnila jsem krok. Jeho úsměv byl trochu zvláštní, ale jinak než Livin. Ani rovný, ani křivý. Dívala jsem se na něj o milisekundu déle.

V příštích pěti minutách mi Ronda, jak jsem zjistila z její jmenovky, objasnila mé obrovské štěstí. Let do Miami dorazí s hodinových zpožděním, takže devět pasažérů z jejich letu museli přeradit až na následující spoj.

„Uvolnilo se dokonce místo u okénka,“ zašveholila, načež mi podala palubní letenku a já zamířila k sedadlu v čekárně.

Zatímco ženský hlas v reproduktoru opakovaně žádal „pan Dubois letící do Curychu, pan Dubois letící do Curychu, prosím“, sledovala jsem dění venku. Letadla zaparkovaná těsně vedle sebe, německé, italské, norské aerolinky se svými nezaměnitelnými logy. Zanedlouho už pod sebou ucítím vibraci motorů, zanedlouho se mi rozevře hrudník. Start mám ještě radši než klesání. Nakloněná kabina, tlak v uších, drncání zatahujícího se podvozku. Země, města, metropole, zmenšené do miniatur. Mobily bez signálu, pohled na svět z výšky třiceti tisíc stop. Jedinečný pocit, který existuje jen tam nahoře – možnost odletět. Jako by bylo možné nechat za sebou lidi, myšlenky a sny tak jako zavazadla překračující váhový limit.

U rampy jsem zahlédla pracovníka v zářivě žluté bundě a zataoužila jsem sedět už konečně na svém místě u okénka. Právě teď bych nejraději letěla nočním letem, a to jako personál, ne jako pasažér. Ve chvílích, kdy cestující pospávají a členové posádky listují stránkami *Cosmopolitanu*, moje hlava naprosto spolehlivě vypíná.

Jako bych všechno pod sebou vymazala.

Kdyby šel svět opravdu vygumovat, namalovala bych si nový. Moje kytky by byly opravdová města, popsané květináče by představovaly státní hranice a všechny kořeny by se vzájemně proplétaly, takže Berlín by byl zároveň třeba Lisabon. Kromě toho bych právě teď ležela v mámině vaně a Livy by mi zrovna vysvětlovala,

proč ta záležitost s Ryderem, bráno čistě logicky, ve skutečnosti vůbec nic neznamena. Vedle ní by stála June, která by prohlásila, že jestli to pro mě něco znamená, je to taky v pořádku. A pak by mi ukázala fotky, kde se směju tak, jako by vlastně na ničem nezáleželo. Nezáleželo na tom, jestli létání doopravdy vymazává svět dole. Nezáleželo na tom, jestli nějaký svět doopravdy existuje. A já bych jim pak možná vyprávěla o půlnočním slunci a o snech s grónským žralokem. Protože pokud žádný svět neexistuje, existuje úplně všechno ostatní.

Ze snového světa mě vytrhlo vibrování telefonu. Na displeji se objevilo Wes, jméno spolužáka z Goldsmithské univerzity. Ptal se, jestli jsem četla Catherinin nejnovější blog. Do druhé zprávy natukal pouze naléhavé otazníky a přiložil nějaký odkaz.

Když jsem spatřila *jeho* jméno, roztřásl se mi prsty.

KAPITOLA 4

Jonah

ŠAMPAŇSKÁ ŽLUTOZELENÁ

Do ucha mi řvalo dítě. Žena napravo se ho snažila uklidnit hlasitým „pšt, pšt“. Otírala se o mě ramenem, z druhé strany se na mě lepilo jiné rameno. Zpoceně dlaně jsem si bez ustání otíral o džíny. Gesto, které moje sousedka znechuceně zaregistrovala. Když jsem pohledem zavadil o elektronickou čtečku v její ruce, zahlédl jsem jen „ToiToi záchodky“. Nekecám. Modré toitoiky sem, zelené toitoiky tam, legrační zvuky ozývající se z toitoiky naproti. Bylo to celý dost směšný, ale na druhou stranu bylo rozhodně o dost lepší přemýšlet o toitoikách než o tom, že už za okamžik se budu vznášet třicet tisíc stop nad zemí. Sakra. Už zase jsem na to pomyslel.

„No, no, no!“ zvolala matka na sousedním sedadle těsně předtím, než mě její dítě zatáhlo za vlasy. „Pardón.“ Uvolnila pevně sevřenou dětskou pěstičku. „Má rád blond vlasy.“

Strojeně jsem se usmál, jako bych to chápal, což samozřejmě vůbec nebyl ten případ. Přesněji řečeno jsem právě teď nechápal vůbec nic. Jen to, že v letadlech je příliš těsně. A příliš horko a příliš hlučno a panebože, zdá se mi to, nebo moje srdce právě hyperventiluje? Může vůbec srdce hyperventilovat?

„Señor? Je vám dobře?“

„C-cože?“

„Vypadáte poněkud *pálido*, jak se to řekne, něco na b...“

„Bledý. Tady pan Zpocený ruce vypadá poněkud bledý.“ Holka se čtečkou vzdychla. „Proč si nezajdete dozadu a nepožádáte personál o sklenici vody?“

„Ach ano.“ Snažil jsem se povolit si límeček. „Ano, to je dobrý nápad.“

„To ovšem budete muset vstát, pane Zpomalenej.“

Holka protočila panenky, zatímco já se pozvolna dával do pohybu. Vrávoral jsem uličkou, zbrocený potem, zcela v mátohách, obličej v barvě holubí šedi. Něco ve stylu „návrat camdenského středoškoláka z dlouhé sobotní noci“. Netuším, proč jsem si u toho vzpomněl na Cami, která se po nadměrném požití malinového bacardi bála svítících předmětů. Semaforů, zadních světel taxíků, blikajících barových cedulí. „Totálně uhozený, co?“ ptala se pokaždý. Přitom jsem na ni vůbec myslet nechtěl. Na následujících sedm hodin si ji hodlám vymazat z hlavy. A taky mámu, Allana, Guse, Ata a všechny ostatní. Londýn, Boston, stav mého bankovního účtu, pocity viny, nepopiratelnou bolest v srdci. Po dobu letu budu dělat, jako že jsem svoje problémy odložil spolu se zavazadlem. Tohle rozhodnutí jsem učinil po telefonátu s Gusem. Nemůžu se přece potýkat s aviofóbií a ještě k tomu s existenční krizí. Camina ujetá kartářka tvrdí, že máme být v první řadě laskaví sami k sobě. Třeba je tahle nucená sedmihodinová amnézie tím nejlepším osobním dárkem.

„Vítejte na palubě, pane!“ Ze zadní kuchyňky se na mě zářivě usmíval stevard. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Zdravím, jo, eh, mohl bych prosím dostat sklenici vody?“

„Samozřejmě!“

Obdaroval mě stowattovým úsměvem, otevřel horní přihrádku a podal mi lahev. Jeho obličej měl barvu žluté plastové kachničky. Prostě jen tak.

„Vy sedíte na třicet tři B, vedle té maminky s dítětem, že?“

„Ano?“

„Skvělé! Zrovna jsem se za vámi chystal. Nevadilo by vám vyměnit si místo?“ Vytáhl jakýsi nekonečně dlouhý seznam. „Jeden z předchozích letů má zpoždění, takže někteří cestující nestihli ten náš. V řadě dvacet sedm jsou tím pádem dvě volná místa. Kdybyste si přesešli, měla by ta paní víc místa pro sebe a svého synka.“

„To zní báječně.“

Přikývl jsem, rozloučil se a potácel se zpátky. O tři minuty později se mě vedle sedící matka zeptala, jestli je mi lépe. Odpověděl jsem „ano“, usmál se jen napůl strojeně a sbalil si věci. Bundu, batoh, nabíječku. Vysvětlil jsem, že si přeseďnu, a jí se zjevně ulevilo. Holka se čtečkou byla plně ponořená do svých románových suchých záchodků.

I přesto jsem rozpoznal její barvu. Světlá a šumivá, trochu jako šampaňská zelenožlutá.

V řadě dvacet sedm jsem ji okamžitě uviděl. Tu ženu z baru. No paráda. Seděla u okýnka a na uších už zase měla sluchátka. Na míň než desetipalcové obrazovce iPadu v jejím klíně běžela poklidná zimní kulisa i s polární liškou. Kabát a tašku si odložila na volná sedadla, a tak jsem k ní natáhl paži. Ještě než jsem se jí dotkl, koutkem oka mě zaznamenala. Už zase. Prudce se napřímila. Nic neřekla, vytáhla si sluchátka z uší a znovu si mě pozorně prohlížela. Rychle a soustředěně, nikde nic nevynechat, všechno pečlivě zkontrolovat, nikde se příliš dlouho nezdržet. Jenže pak pohledem sklouzla k mým prstům, křečovitě svírajícím lahev s vodou. Bledá pleť a tmavé vlasy. Přetěžký pohled, něžné rty. Elegantní kabát, přehnaně velká mikina s kapucou. *Pyro* v baru, dokument s polární liškou u letadlového okýnka. No jo, byla přesně ten typ, u něhož k sobě vůbec nic nepasuje.

„Nechci být nijak zvlášť osobní, ale vypadáš naprosto odrovnanej.“ Měla britský přízvuk, čistý a vzdělaně zdvořilý, přestože

použila slovo odrovnanej. „Víš, že máš přímo na čele napsáno *strach z létání*, že jo?“

„Jasně že jo.“ Naznačil jsem hlavou směrem k jejím věcem. „Mohla bys to dát stranou? Přesedám si, abych uvolnil místo jedny mamince s dítětem.“

Beze slova uvolnila sedadla, já si odložil batoh a posadil se. Lidi, zavazadla, tisíce plastových tašek z Duty Free. Pořád ještě tu bylo příliš horko a těsno. Podlaha, stěny, co nevidět se to všechno rozvibruje a já budu přemýšlet, co jsem si to provedl a proč vůbec existují letadla. Řeknu si, že jsou naprostej nesmysl, že přece lidi nejsou stvoření k tomu, aby se vznášeli nad zemí, načež začnu přemýšlet, k čemu jsou vlastně lidi stvoření. Myšlenka, se kterou jde všechno do hajzlu. Příliš komplexní otázky pro příliš vyměkklý mozek.

Sakra, sakra, sakra.

Rozptýlení. Potřebuju rozptýlení. Třesoucími se prsty jsem z kapsy u kalhot vylovil telefon, ale všechny aplikace na mě zuřivě blikaly nepřechtenými upozorněními. Možná bych to měl zkusit spíš s Bachem. Zrovna jsem se chystal spustit hudbu, když vtom jsem sebou trhl.

„Letíš domů?“

Otočil jsem se ke své sousedce. Za hlavou jí právě startovaly asijské aerolinky, nad nimi bylo vidět nechutně šedé nebe. Jo. Nechutné, nechutné, nechutné.

„Nemám sice páru, kdo jseš, ale nemůžu se prostě celou dobu letu dívat na to, jak si nehtama drásáš stehna. Máš úplně bílý kloubky. Zdá se, že to dost bolí.“

Ksakru, měla pravdu. Moje pravá ruka byla jednoznačně zaborená hodně hluboko do džín. Jak to, že jsem si toho všiml až teď? Zarýval jsem nehty do kalhot tak intenzivně, že jsem je cítil až na kůži. Určitě mi po nich zůstanou stopy. Stejně jako mi v hlavě

zůstanou stopy po krátkém informačním videu s bezpečnostními pokyny. Nepříjemně ostré barvy, obrázky nouzových východů, nafukovací klouzačky a vesty. Pokyny pro hororové scénáře těch nejvíc hororových situací. Varianty způsobů zřícení stroje se zdály nekonečné. Cizí jazyky cizích lidí, hlasitý smích. „V případě nouze následujte prosím pokyny kabinové posádky.“

Zvedl se mi žaludek.

„Byl jsem navštívit rodinu, ale jinak žiju v Londýně,“ zamumlal jsem. „Můj nevlastní táta měl narozeniny. Tam jsem letěl se ségrou, měla mě na krku. Nejspíš to byla karma za to, že mě jako malýho tahala za vlasy.“

Je mi vážně líto, že letím domů až po tobě, Jonášku. Hahaha, Cami, dělej si srandu z někoho jinýho.

„A co děláš v Londýně? Studuješ?“

„Nemusíš se mnou udržovat konverzaci.“

„Bohužel musím. Mám takovej ten samaritánskej syndrom. Hlavně vůči lidem, kteří mě vyrušují při poslechu hudby a o něco později se v mojí blízkosti psychicky hroutí.“

„Působivé. Já... zrovna jsem složil závěrečnou zkoušku na učitele.“

„Tělák a angličtina?“

„Hudba a němčina.“

„Ty mluvíš německy?“

„Půl roku jsem studoval v Hamburku.“

„Co se ti nejvíc líbilo?“

„V Hamburku?“

Přikývla, zatímco jsem se snažil na tohle německé velkoměsto rozpomenout. Na řeku Alsteru, ulici Reeperbahn a čtvrt' Speicherstadt. Na můj sdílenej byt v St. Pauli, prázdné ulice po ránu, večerní pestrobarevný proud lidí v úzkých uličkách. Na metro

směrem k Dammtor, na víkendy u Severního moře, na barový klavír, na kterém jsem proháněl klávesy.

„Ulice, ve který jsem bydlel. Mezi pátou a šestou hodinou ráno. Když se domů potáceli poslední opilci a z metra vystupovali vystresovaní úředníci. Někdy jsem to pozoroval přímo z okna. Nic se nezdálo strnulý, všude byl pohyb. To se mi líbilo.“

Kolem prošla letuška, připomínající ostatním cestujícím, aby se připoutali. V ostrých záhybech cév mi hlasitě bušil tep, jako bych se chystal k boji. Což byl absolutní nesmysl. Celý hodiny tady budu jen tak sedět a při každém drcnutí si říkat „fajn, tak je to tady“. Bylo naprosto nemožný se na cokoliv připravit. No nic, kámo, směla.

„To by se mi taky líbilo.“ Zasadila svou tašku pod prostřední sedadlo. „Kdo je pro tebe tvůj nejoblíbenější člověk?“

„Cože?“

„Za chvílku začneme rolovat po dráze, myslím, že small talk už nebude stačit.“ Smetla si z kalhot nějaký žmolek. „Míváš normálně tak strašnej strach po celou dobu letu?“

„Start je nejhroší. A... ty zatracený turbulence. Když budu mít štěstí, zaspím je.“

Letadlo se pohnulo. *Dejchat, dejchat, dejchat.* Couvali jsme od letištní budovy. Dál a dál od Bostonu, od Allanova domu ve čtvrti Back Bay Beacon Hill a od mámina mlčení, které se se mnou po cestě mačkalo na zadním sedadle. Cítil jsem ho za ušima, v břiše a při každým kroku. Naprosto dokonale parádní. Ne ne ne.

„Můj nejlepší kámoš,“ zašeptal jsem nakonec.

„Máš rád Kings of Leon?“

„Hladká změna tématu.“

„Lehká ironie.“

Zasmála se, což bylo strašný. Najednou mi přišlo zatěžko se na ni nepodívat, a to přece bylo taky blbý. Takže jsem očima fixoval

kapsu sedadla před sebou, zůstal jsem silnej a myslel na víno, kterým zapiju svůj xanax.

Víno, víno, víno, spánek, spánek, spánek, neumřu, neumřu, neumřu.

„Kings of Leon jsou cool.“ Zvedl jsem pohled ke stropu. „Hádám, že je taky ráda posloucháš?“

„Nejradši mám *Pyro*. Jaká je tvoje nejoblíbenější písnička?“

„*I want you.*“

Z reproduktoru se ozvalo. „Cabin Crew, prepare for departure.“ Zastavili jsme, letadlo začalo drncat, kabina se rozvibrovala, já se chtěl rozplynout.

„Co jsi říkal?“

„*I want you.*“

Přece jen jsem se k ní otočil. Za ní uháněla letištní krajina, airbasy a budovy splývaly v šedohnědé fleky. Všechno se chvělo a chrastilo a drkotalo. V mém hrudníku nebyl ani milimetr místa. Byl tam jen nedostatek kyslíku a panika. Myslel jsem na uklidňující barvy. Modrá na modré v modré. Skleněná modrá, mořská modrá. Modrá listopadového nebe. Bylo to k ničemu. *Sakra, sakra, sakra.* Jakej smysl má být synestetik, trpět neustálými bolestmi hlavy a pak ve chvílích, kdy to fakt potřebujete, žádný barvy nevnímat?

Musím pryč, napadlo mě.

„Musím pryč,“ řekl jsem nahlas a začal šmátrat po přezce bezpečnostního pásu.

Kolotoč myšlenek se zastavil jen proto, že jsem na svém stehnu ucítil něčí ruku.

„Myslím, že bys mi měl prozradit svoje jméno.“

A já myslím, že umřu, já umřu, umřu.

Kabina se naklonila. Zleva doprava, každý sebemenší pohyb byl až moc intenzivní. Do prdele, tohle přece nemůže být normální.

„Jonah,“ zašeptal jsem.

„Fajn, Jonahu.“ Zesílila svůj dotek. „Podívej se na mě.“

„To není zrovna nejlepší nápad. Zrovna se pokouším přesvědčit se o tom, že se právě nevznášíme v – do háje vůbec netuším v jaký – výšce nad zemí.“

„Takže.“ Dlouhý výdech. „Pravděpodobnost, že během tohoto letu umřeš, je jedna ku sedmi milionům. Jedna ku sedmi milionům. Věděl jsi to? Před každým letem se všechno v letadle a na letadle několikrát kontroluje. Desítkami lidí. Svatosvatě slibuju, že v následujících několika hodinách se vůbec nic nestane.“

„To přece vůbec nemůžeš slíbit.“

Umřu, neumřu, umřu, neumřu.

„Umřu, neumřu, umřu, neumřu.“

„Umřeš, neumřeš?“ zeptala se.

„Nech mě prosím s mým smrtelným strachem na pokoji.“

„Vážně by ses na mě měl podívat.“ Hluboký povzdech, pevný hlas. „Vážně, Jonahu.“

Vážně, Jonahu.

Ne, Jonah bohužel ne vážně.

Přesto jsem velmi opatrně otevřel oči.

„Dobře,“ zamumlala.

Vůbec ne dobře, kurvafix, chtělo se mi křičet, protože to, z jaký blízkosti mě pozorovala, bylo divný. Tmavě modrá, noční modrá, černě modrá. Modrá na modré v modré. Moje sousedka měla pohled plný uklidnění. Jenže čím dýl jsme se na sebe dívali, tím byla barevnější. Zbarvily se jí tváře, rozsvítily se jí náušnice, rozzářily se jí rty. Letadlo se třásl, ale vydýchaný vzduch mezi námi se třpytil.

Mayday, mayday, mayday.

Tenhle boeing se možná za okamžik zřítí.

Mayday, mayday, mayday.

Možná jako první zkolabuje moje srdce.

Co se to ksakru děje?

Zničehonic mě vzala za ruku. Zpomaleným pohybem ji vedla do mého klína, podél zapnuté kovové přezky, hranaté a studené. Pak hlavou pokývla směrem ke kabině.

„Rozepnout bezpečnostní pás. Poté bude následovat nouzové osvětlení na podlaze a cedule s označením východu naproti toaletám. Dojít ke dveřím letadla. Při povelu *jump and slide* vyskočit. Občas se na klouzačce někdo zraní, ale to jsou většinou jen drobný zlomeniny.“

„C-cože?“

„To je nouzový scénář pro případ, že bys byl zrovna ten jeden ze sedmi milionů. Lidi většinou uklidňuje, když vědí, co mají dělat. Takže tohle je tvoje mantra. Pás, nouzové osvětlení, cedule s označením východu, dveře, jump and slide. Pás, nouzové osvětlení, cedule s označením východu, dveře, jump and slide. Pás...“

Podívala se na svoji ruku, která svírala tu moji, a zmlkla. Zničehonic. A v tu chvíli mi došlo, že to cítí také. Byla v mojí zóně, já byl v její zóně. Vdechovala mě, já vdechoval ji. Nebe nočního velkoměsta, rozšířené zorničky, džin.

„Hele, ehm, Jonahu? Mohl bys prosím tě něco říct? Nejsem si jistá, jestli jsem situaci vylepšila, nebo spíš zhoršila.“

„Myslím... myslím, že je to lepší.“

Prohlížel jsem si její prsty. Kloubky a nehty a taky barvu, která se nedokázala rozhodnout, jaká bude. Jestli černofialová, nebo černomodrá. Vycházelo z ní teplo. Ne z jejích doteků. Tak všeobecně. Teplo jako z paprsků lednového slunce, chladných, jasných, ale oslepujících. A přitom to bylo naprosto absurdní! Byla úplně cizí člověk a já byl chodící letadlová fobie, tělo přetékající strachem. A tou představou.

Mohl bych tě líp poznat?